

Дикі танці на освітянській могилі

Опубліковано: [20.08.2016](#) Автор: [Деркачова Ольга](#)

Можете закидати мене за цей блог камінням, але переконана, освіту ми поховали глибоко і надійно ще тоді, коли надали вчителю статусу почесного жebraка і погнали торгувати китайським шматтям на базар та на заробітки підмітайлами і підтирачами закордонних дуп (послали, зрештою, не найгірших вчителів). Все. Після того, хто би що не міняв, не казав, не обіцяв, але статус вчителя вище від плінтуса так і не піднявся, а всі численні спроби форматування-переформатування освіти – то тільки надмогильні танці.

Освіта – то, мабуть, те, що найзручніше реформувати. Реформуєш собі, реформуєш, потім змінюється міністр з його командою – і ти вже ні за що не відповідаєш. А новий міністр починає свою реформу і за дії попередника, звісно ж, ніякої відповідальності не несе. І реформується то все якось так уривками. То вища школа, то початкова школа. То пишуться підручники, то переписуються. Старі – погані, нових – нема. От, знаєте, плакала від розчулення, коли цитували підручник за перший клас (то я про сумнозвісну цитату про нуль). Так, складно, так, зайве. Але, шановні, а хто ж рекомендував той підручник, як і всі інші, для навчання у школах? Може, Міністерство енергетики?

Вчителі вже неодноразово скаржилися на неадекватність програми не лише початкової школи, але й середньої. Ці скарги постійно ігнорувалися. І тут раптом така небайдужість! Вчителів почули! Але чи почули насправді? І чомусь почули саме тоді, коли вони вже навчилися виживати в нелюдських умовах?

До речі, усе, що знає про програму початкової школи українець, – це те, що вона буде спрощена. І батьки тішаться, що от воно – щастя, адже бідні діти... Але батьки – то взагалі дивні створіння. Спочатку пхають дітей ледь не від народження на танці-спів-англійську-етику-музику-басейн-гімнастику, а потім виявляється, що писання прописів у першому класі – то річ складна і не для їхньої бідної дитинки. Немає у нас культу навчання, культу науки, культу освіти. Бо те, що дитина півночі товчеться з батьками в якомусь ресторані на святкуванні чийогось дня народження, – це нормально, а посидіти за підручниками до 9-10-ї вечора – це жах і крайнє збочення.

Що ще винесли батьки із меседжів про освітні реформи, то це те, що вони мають право контролювати вчителів. Я не знаю... Для мене це щось на кшталт того, що я би контролювала хірурга, який би мені робив операцію. Які би розумні батьки не були, але будь-який адекватний вчитель краще за них знає, що і як повинно бути у нього на уроці.

Ще одне нововведення, якому тішаться батьки, – це відсутність виправлень червоною ручкою в учнівських зошитах. Червона ручка? Та ж це не найгірше зло. Діти бояться помилятися і отримують стрес, коли їм віддають зошит, що рясніє червоним? Та ну? А чи того вони бояться насправді? Чи не нашого гніву і безкомпромісності щодо того, що наша дитина не має права на помилки? Мені здається, що тренінги-лекції-семінари треба проводити не лише для вчителів, а й для батьків, аби пояснити їм елементарні норми поведінки у школі, а також втовкти у їхні голови, що успішне суспільство і

успішна країна, частиною яких можуть стати їхні чада, залежать не від спрощень шкільних програм, а від праці, часто важкої – чи то фізичної, чи то розумової. Ми б не мали ні Івана Франка, ні Лесі Українки, ні Івана Пулюя, якби вони йшли шляхом спрощення.

Не подумайте, що я проти реформ. Тим більше, що ті, які запропоновані нам, непогані, але знаєте, як то у нас буває... Аби вчителів не засадили за одвічні звіти про те, як саме вони реформуються і чи реформуються взагалі. Та й реформа – це робота у групі, колективі. Чи є у нас у школах такі колективи, які би всі гуртом «лупали сю скалу»? Я не знаю.

Звісно, не може не розчулювати, що до спільноти, та й міністерства, нарешті за стільки років дійшло, що на педагогічні спеціальності вступають абітурієнти з найнижчими балами ЗНО. Але що з того? Як переконати дитину з високими балами, дитину розумну, талановиту, амбітну, що держава потребує її і саме її – молоду, ерудовану, сміливу вчительку у школі? Та й чи потребує насправді? Я поки що не бачу жодного свідчення чи доказу цього. І тут не лише про гроші йдеться, а й про ставлення до вчителя та його праці.

До речі, далі закриваються сільські малокомплектні школи. Неминуче скорочення вчителів. Щиро вірю, що хороший вчитель не залишиться поза школою. А ви?

Звісно, не може не розчулювати, що до спільноти нарешті дійшло, які ж випускники і з якими балами йдуть на вчителів, зокрема вчителів-початківців. Але далі що?

Що буде з реформою і її наслідками, побачимо тоді, коли цьогорічні першокласники закінчать одинадцятий (чи тоді вже дванадцятий) клас. Не раніше.

Хоча досвід підказує: хороший вчитель і так навчить, незважаючи на чи всупереч, а поганому жодні методичні рекомендації та реформи не допоможуть.